

ပန်းပွင့်ခရေ

‘စူးမာရေ’

‘အင်’

‘ငါ တွေးမိတယ်’

‘အင်း’

‘နင့်အသက် ဆယ်နှစ်နော်’

‘အင်း’

‘ငါ့အသက်ကျတော့ ဆယ့်သုံး’

‘အင်း’

‘မမကြီးနဲ့ငါနဲ့ ငါးနှစ်တောင်ကွာတယ်’

‘အင်း’

‘တာတီးလေးနဲ့ နင်ကလဲ ခြောက်နှစ်တောင် ကွာတယ်နော်’

‘အင်း’

‘ဒို့နှစ်ယောက်ကျတော့ မေမေက ကပ်ပြီးမွေးထားတယ်’

‘အင်း’

မစန္ဒာ

‘ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူးနော်’

‘မမကြီးကိုမွေးပြီးတော့ ဖေဖေ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်တာ အကြာကြီးတဲ့၊ စူးမာကိုမွေးပြီးတော့လဲ မေမေ နေမကောင်းလို့ ခလေး မယူချင်ပြန်ဘူးတဲ့ ကိုတူးရဲ့၊ အကြာကြီးနေမှ ကလေးယူတာတဲ့ မမကြီး ကပြောဖူးတယ်’

ကိုတူးသည်မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း လဝန်းဝါဝါကို အငေးသား ကြည့်နေလေသည်။ ရွန်းမြဲမြဲလရောင်ကြောင့် ကိုတူး၏အသားများ သည် ဝင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားရှိ မွှေးလေးကိုမူ ခပ်ရိပ်ရိပ်တွေ့ရသည်။ ထိုမွှေးလေး ပါသောကြောင့်များ ကိုတူးတစ်ယောက် တွေ့ကရာတွေ့ပြီး တွေ့ကရာ ပြောတတ်နေသလားဟု စူးမာမရေမရာလေး စဉ်းစားနေမိလေသည်။ ကိုတူးနှင့်စူးမာသည် အသက်တစ်နှစ်သာကွာသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာမတွေးမိသည်များကို ကိုတူးသည် နက်နက်နဲနဲစဉ်းစားပြီး အတွေး နယ်ချဲ့လေ့ရှိလေသည်။ စူးမာကမူ ပျော်ပျော်နေပြီး ပေါ့ပေါ့လေးပင် တွေးတတ်သည်။ သကြားလုံး စားသည်ကအစ စူးမာနှင့် ကိုတူးမတူချေ။ သင်းပျံ့ပျံ့လိမ္မော်နံ့မွှေးပြီး ချိုမြဲနေသောသကြားလုံးကို စူးမာရလျှင် ဖျတ်ကနဲ ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ဇိမ်ဆွဲစုတ်ရင်း အရသာခံနေလိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ကိုတူးကမူ သကြားလုံးကို မည်သည့်ဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့်လုပ်သနည်း၊ လိမ္မော်နံ့ဘာကြောင့်မွှေးသနည်း၊ လုံးတူရွယ်တူ ညီညီညာညာလေး ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သောစက်အမျိုးအစားကား မည်သည့်စက်မျိုးနည်းဟူ၍ ရှေးသရောအခါကစပြီး ဗာရာဏသီချဲ့ကာ တွေးလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ထက်အရင် စားစရာကုန်သွားသောစူးမာကို သူ့ဝေစုထဲမှ တစ်ဝက်ခွဲ ပေးရလေ့ရှိလေသည်။

တကယ့်တကယ်တော့လည်း ကိုတူးပြောသည်မှာဟုတ်ပေသည်။ မေမေ့အနေနှင့် သားသမီးလေးယောက်ကို အသက်ချင်းခြားကာ

ပန်းပွင့်ခရေ

မွေးထားခဲ့သည်ကတော့ သိပ်မကောင်းပေ။ မမကြီးနှင့်စူးမာသည် ညီအမချင်းဖြစ်သော်လည်း သိပ်ပြီးတွဲလိုမရချေ။ မမကြီးစိတ်ဝင်စား သော ရွှေဘိုသနပ်ခါးနှင့်မဇူနံပါတ်ငါး၊ ရက်ဗလွန်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး စသည်များ ကို စူးမာစိတ်မဝင်စားသေးချေ။ စူးမာနှစ်သက်သော သားရေကွင်း၊ ဂေါ်လီ လုံးရောင်စုံလေးများနှင့် အိုးခွက်ပန်းကန် သေးသေးလေးများကိုလည်း မမကြီး လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ချေ။

ကိုတူးနှင့်တာတီးလေးကျပြန်တော့လည်း အသက်ထက်ဝက် ကွာသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မမကြီးနှင့်စူးမာလောက် စိတ်ဝင်စားမှုခြင်း မခြားနားကြချေ။ တွဲ၍ဖြစ်သေးသည်ဟုဆိုရမည်။ ကိုတူးနှစ်သက် သော သားရေကွင်း၊ လောက်လေးဂွ၊ သေနတ်၊ ဖန်ဂေါ်လီ စသည်များကို တာတီး လေးလည်း နှစ်သက်သည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကုန်ယူဆော့လေ သည်။ ထိုနောက် ဖျောက်ပစ်သည်။ ကိုတူးသစ်ပင်တက်လျှင်လည်း တာ တီးလေးတက်ချင်သည်။ ကိုတူး ငါးမျှားလျှင်လည်း တာတီးလေး လိုက်ချင် သည်။ သူ့အရွယ် ငယ်ငယ်မို့ ကိုတူးလုပ်သမျှ ရှုပ်နေသည်။ တာတီးလေး ကိုတူးနောက် တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ပွန်းပဲ့ ပြန်ပါကလည်း မေမေ သည် သားထွေးကို ပျာပျာသလဲ ဖွေပိုက်ကာ ကိုတူးကို ဆူတတ်သည်။ ကိုတူးမကြာခဏ အဆူခံရသဖြင့် ညီအကိုချင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ဖိုးတာတီး လေးနှင့်ကိုတူး သိပ်ပြီးမတွဲနိုင်ချေ။

စူးမာနှင့်ကိုတူးကျတော့ တွဲဖက်ညီသည်။ ကိုတူး သားရေကွင်း ပစ်လျှင် စူးမာလည်းပစ်သည်။ ကိုတူး သစ်ပင်တက်လျှင် စူးမာလည်း တက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာက မိန်းကလေးဆန်ဆန် ရောင်းတန်း ဝယ်တန်းကစားချင်လျှင်လည်း ကိုတူးက ဈေးဝယ်သူလုပ်သည်။ မီးနှင့် ချက်တမ်းပြုတ်တမ်းကစားချင်ပါကလည်း ခြံစပ်ကမန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်တွင် နှစ်ဦးသဘောတူမီးမွှေးပြီး ဒန်အိုးသေးသေးလေးများနှင့်

မစန္ဒာ

ချက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးနှင့်ယောက်ျားလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း စူးမာတို့မောင်နှမနှစ်ဦး တတွဲတွဲနှင့်ခွဲမရချေ။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့ လည်း စူးမာတို့နှစ်ဦးကို အတူတူကစား၍ရအောင် ဆက်တိုက်မွေးပေး ထားသော မေမေ့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်ထင်သည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ ကိုတူးရယ်၊ စူးမာတို့နှစ်ယောက်ကို မေမေက ဆက်တိုက်မွေးပေးထားလို့ တူတူကစားလို့ရတာပေါ့၊ စူးမာကိုသာ တာတီးလေးနဲ့ကပ်မွေးထားရင် ကိုတူးဘယ်သူနဲ့ကစားမလဲ၊ ကိုတူးကိုသာ မမကြီးနဲ့ ကပ်မွေးထားပြန်ရင်လဲ စူးမာဘယ်သူနဲ့ကစားရမလဲ’

စူးမာက လူကြီးလေးသဖွယ် ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျပြောလိုက်သည်။ ကိုတူးသည်ဘာမှပြန်မပြောဘဲငြိမ်နေလေသည်။ လေပြေအေးသည် ညမွှေးပန်းရနံ့ကိုသယ်ဆောင်ကာ အပြေးလေးဖြတ်သန်းသွားသည်။ လသာသောညများတွင် စာကြည့်စားပွဲကို သပိတ်မှောက်ကာ လရောင်ထဲ ဆင်းလာလေ့ရှိသည်ကား စူးမာတို့နှစ်ဦးစလုံးအကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မကြာခဏ အဆုခံကြရသည်။ သို့သော်လည်း လရောင်လဲ့လဲ့သည် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ဖြာဝေကျလာသောအခါများတွင် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တိတ်တဆိတ် ဆင်းလာမိကြသည်သာဖြစ်၏။

‘မမကြီး စာကျက်နေတယ်၊ ဒို့နှစ်ယောက်ပျောက်နေတာ သတိမထားမိသေးဘူး’

ကိုတူးကခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိစူးမာတို့အခန်းတွင် မီးလင်းနေသည်။ မီးရောင်တွင်လှုပ်ရှားနေသော မမကြီး၏ အရိပ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မီးရောင်နှင့်အနီးအဝေးကိုလိုက်ပြီး သွယ်နွံသော မမကြီး၏ ကိုယ်ဟန်သည် ကြီးလာလိုက်၊ ငယ်သွားလိုက်၊ ရှည်လာလိုက်နှင့် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေလေသည်။ မမကြီးသည် ထိုင်ရသည်ကို ညောင်းသဖြင့် လမ်းလျှောက်ရင်း စာကျက်နေပြန်ပြီ ထင်ရ၏။ မမကြီး စာကျက်သလောက်

ပန်းပွင့်ခရေ

စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည်ကား စာကျက်ပျင်းကြသည်ဟု မေမေက မကြာခဏပြောသည်။ တကယ့်တကယ်ဆိုလျှင် ခြောက်တန်းကျောင်းသူ စူးမာနှင့် ခုနစ်တန်းကျောင်းသား ကိုတူးတို့သည် ဆေးကျောင်းသူမကြီးလောက် စာကျက်ဖို့မလိုသည်ကို မေမေတို့ မေ့နေသည်ထင်သည်။

ကိုတူးသည် စိမ်းမြသောမြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်လက်လှန် လှဲချလိုက်သည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲလေးများ၏အသံသည် နားဝတွင်လာပြီး ကပ်အော်နေသလို တစ်စီညံနေသည်။ ပုစဉ်းလေးများနှင့်အတူ အပြိုင် အော်နေသူကား တာတီးလေးဖြစ်သည်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး နို့မသောက်ချင်သော တာတီးလေးသည် ဒေါ်ကြီးသက်ကို ဆန္ဒပြနေပြန်ချေပြီ ထင်သည်။

‘တာတီးလေးကလဲကွာ နွားနို့သောက်ရင် ဘယ်တော့မှ အေးအေးမသောက်ဘူး အမြဲဆူတာပဲ၊ စူးမာတို့လို မဆူတဲ့သူကျတော့လဲ မေမေက နွားနို့မတိုက်ဘူး’

‘နွားနို့က ဈေးကြီးတယ်ဟ’

‘အေးလေ၊ သူက အငယ်ကိုး’

စူးမာသည် လေပျော့လေးနှင့်ပြောလိုက်လေသည်။ တာတီးလေးကို နေရာတကာညှာရမည်၊ ကြင်နာရမည်ဟူသောအသိက စူးမာ ရင်ထဲတွင် စွဲနေသည်။ ချိုပြရွှင်ပြီးသောတာတီးလေး၏ မျက်နှာကိုမြင်လျှင် စူးမာ ရော့ကိုတူးပါ စိတ်နှလုံးပျော့ပျောင်းသွားမြဲဖြစ်သည်။ တာတီးလေး လက်ညှိုးထိုးသမျှ သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းလေးများကို ရက်ရက်ရော့ရော့ ပေးကမ်းမြဲ ဖြစ်ကြလေသည်။

‘ငါ ဒီနေ့ည ဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာပဲ အိပ်ချင်လိုက်တာဟာ ဇိမ်ပဲကြည့်စမ်း စူးမာ ကောင်းကင်ကြီးကအကျယ်ကြီး၊ ကြယ်တွေကလဲ ပြန်လို့လရောင်ကလဲ အေးတယ် ဟော ဘာပန်းနို့လေးလဲ မသိဘူး ပန်းနို့ရော့ မမွှေးဘူးလား’

မစန္ဒာ

‘ဥဗ္ဗေပန်းနံပါ ကိုတူးရာ၊ ဒါပေမယ့်ဒီမှာအိပ်ရင် မေမေဆူမှာ ပေါ့၊’

‘မေမေဆူမှာကနောက် မိုးမိမှာကအရင် ညကျရင်မိုးရွာလိမ့်မယ် ငါသိတယ်’

‘အာ ဒီလောက်လသာတာ’

‘လောင်းမလား စူးမာ လေထဲမှာရေငွေပါတယ်၊ အေးအေးစိမ့် စိမ့်လေး အဲဒီလိုအေးပုံမျိုးက မိုးရွာခါနီး အေးတာ’

‘မရွာရင်’

‘အို မိုးမရွာရင် နင်ငါ့ဆီကကြိုက်တဲ့ကာတွန်းစာအုပ်ယူလေ’

‘တကယ်နော်’

‘အေး ရွာရင်ကော’

‘ရွာရင်လား’

‘နင့်ဆီက ကားချပ်ဆက်ကစားတာလေး ပေးရမယ်’

‘အင် ပေးချင်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို မလောင်းနဲ့လေ’

စူးမာသည် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ရင်းပြုံးနေမိသည်။ ကိုတူး ဆီမှကာတွန်းစာအုပ်များကို လိုချင်သော်လည်း ကားချပ်ဆက်ပြီး ရုပ်လုံး ဖော်ကစားသော သူ့ပစ္စည်းကိုမူနှမြောနေသည်။

‘မိုးမရွာရင် လောင်းတယ်လေ ရွာရင်မလောင်းဘူး’

‘တယ်သိတတ်တယ် ခွေးစူးမာ’

ကိုတူးသည် သူ့လက်ထဲမှကျောက်စရစ်ခဲလေးနှင့်စူးမာကိုလှမ်း ပေါက်လိုက်သည်။ စူးမာသည် ခေါင်းငုံ့၍ရှောင်လိုက်ရင်း ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်နေမိသည်။

‘ရှူး တိုးတိုး ဖေဖေထွက်လာတယ်’

ပန်းပွင့်ခရေ

ကိုတူးကလမ်းပြောသည်။ လသာဆောင်သို့ထွက်လာသော ဖေဖေသဏ္ဍာန်ကိုတွေ့ရသည်။ လက်ရမ်းတွင်လက်ထောက်ပြီး ခြံထဲသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးသည် စကားပြောရပ်ပြီးငြိမ်နေလိုက် ကြသည်။ စာကြည့်စားပွဲမှလစ်ပြေးသွားသောသူတို့နှစ်ဦးကို လိုက်ရှာလေ ရောသလားဟူသောအတွေးလေးနှင့်ရင်ခုန်နေသည်။ ဖေဖေအော်ခေါ်ခံကို နားစွင့်နေမိကြသည်။ ဖေဖေသည် အိမ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး နေရခဲ့လှ သည်။ နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ဆေးရုံနှင့်ဆေးတိုက်တို့တွင် သာ အချိန်ကုန်ပြီး အလုပ်ထဲတွင်နစ်မြုပ်နေလေ့ရှိသည်။ ယနေ့ အလုပ်ပါး သဖြင့်စောစောပြန်လာသောကြောင့်သာ စိတ်အေး လက်အေးနှင့် လသာ ဆောင်သို့ထွက်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒို့တွေ စာမကျက်တာဆူမလို့လား မသိဘူး’

‘အိုကွာ အခုမှကျောင်းဖွင့်စလေးရယ် ဘာစာမကျက်စရာမရှိ သေးပါဘူး’

စူးမာကဖြေသိမ်သလိုပြောသည်။ ဖေဖေနောက်ကွယ်တွင် မေမေ ကိုတွေ့ရသည်။ တာတီးလေးသည်လည်း မေမေထမီစကိုဆွဲပြီး လိုက်လာ လေသည်။ သူတို့သုံးဦးဆီမှရယ်သံလွင်လွင်လေးသည် လွင့် ပျံ့လာသည်။ ဖေဖေသည် တာတီးလေးကိုစွေကနဲပွေချီပြီးလပြည့်ဝန်းကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြ နေလေသည်။ ရွှေလတွင်ယုန်ဝပ်ပြီး ဆန်ဖွပ်သည့် အဖိုးအိုအကြောင်းကို သီကုံးပြောပြနေသည်ထင်ရ၏။ စူးမာသည် သက်ပြင်းလေး ဟင်းကနဲ ချလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ဖေဖေသည် သူတို့နှစ်ဦးကို သတိထား မိပုံပင်မပေါ်ချေ။ ဖေဖေခေါ်သံကိုလည်း ကြားရမည်မထင်တော့။

“ကိုတူးရယ် လာကွာ အိမ်ထဲဝင်ကြပါစို့၊ ပုံသွားနားထောင်ရ အောင်’

ကိုတူးသည် အိပ်နေရာမှမြုန်းကနဲထလိုက်သည်။ လေတိုက်ထဲ

မစန္ဒာ

တွင်အတော်ကြာအောင်နေခဲ့ကြသဖြင့် အကြောအချင်များတောင့်တင်းနေသည်။ ကိုတူးသည် ကျင်နေသောခြေသလုံးကိုပွပ်သပ်နေစဉ် စူးမာသည် နေရာမှအပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကိုတူးကိုစောင့်နေလျှင် ဖေဖေပုံကို မိတော့မည်မထင်။ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော ဒေါ်ကြီးသက်ကိုပင် ဝရန်းသုန်းကား ဝင်ပြီးတိုက်မိသေးသည်။ မြည်တွန်တောက်တီးကျန်ခဲ့သော အသံကိုပင် ဂရုမပြုအား ထစ်ကျော်နင်းပြီးခုန်တက်ခဲ့လေသည်။

‘အဲဒါနဲ့သိကြားမင်းကြီးကလဲ ယုန်ကလေးရဲ့သီလနဲ့စေတနာ သဒ္ဓါတရားကိုနောင်လာနောက်သားတွေသိအောင်ဆိုပြီး လထဲမှာရှိတဲ့ တောတွေ၊ တောင်တွေကို အဝေးကနေကြည့်ရင်ယုန်ရုပ်သဏ္ဍာန်လေး ပေါ်နေအောင်ဖန်တီးခဲ့တယ်တဲ့ ကဲ ပြီးရော’

‘ဟင်’

စူးမာ မောသွားသည်။ စူးမာအမှီပြေးလာခဲ့သော်လည်း ဖေဖေ ပုံပြင်သည်အဆုံးသတ်သွားပေပြီ။ မေမေခြေရင်း သံမံတလင်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှုနေမိလေသည်။

‘ကြည့်စမ်း အလတ်နှစ်ကောင် စာမကျက်ပဲ ဘယ်ပျောက်နေကြလဲ အော် စူးမာရယ် သံမံတလင်းပေါ်မှာဒီလိုထိုင်ချရသလား’

မေမေကဆီးပြောသည်။ စူးမာသည် မေမေခြေသလုံးကို မှီထိုင်ရင်း မေမေပေါင်ပေါ်တွင်မျက်နှာအပ်ထားလိုက်သည်။ ကိုတူးသည် စူးမာ၏ ဘေးတွင်ပင် ကပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ညမွှေးပန်းခက် ကလေးကို မေမေအားလှမ်းပေးလိုက်သည်။ မေမေသည် ညမွှေးပန်း ခက်ကလေးကို အမှတ်မဲ့လှမ်းယူပြီးရှိုက်နမ်းလိုက်သည်။ စမ်းရင့်ရင့် ပန်းခက်ကလေးမှ ရနံ့သည် ကြိုင်နေသည်။

‘ဖေဖေ ပုံပြောပြ’

‘ဟောဗျာ အခုပဲပြောပြီးတယ်’

ပန်းပွင့်ခရေ

‘ထပ်ပြောပြ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

ပြန်ပြောပြ’

‘တော်စမ်းပါကွယ် ကလေးလဲမဟုတ်ပဲနဲ့’

ဖေဖေသည် တာတီးလေးကိုအောက်ဖက်သို့ချလိုက်သည်။ မေမေ ပေါင်ပေါ်သို့တာတီးရောက်လာသောအခါ စူးမာသည်နောက်ဖက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရသည်။ မဆုတ်၍လည်းမဖြစ်၊ တော်ကြာနေ မေမေက ‘စူးမာ ရယ် လွတ်လွတ်နေစမ်းပါ။ အိုက်ရတဲ့အထဲ’ဟုပြောပြီးဖယ်ခိုင်းမည် ဖြစ် သည်ကို စူးမာ ကြို၍သိထားသည်။

‘လထဲကယုန်ရုပ်လေးအကြောင်းပြောပြတယ် ပေပေကပြောပြ တယ် သိလား မမစူး’

တာတီးလေးကပြောသည်။ ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင်ပြီးရင်း မေမေ လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ထားသော တာတီးလေးကိုစူးမာသည် ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိလေသည်။

‘ဒီလိုဆို မေမေပြောပြ’

‘ဘာရယ်’

‘ပုံပြောပြ’

‘အို မအားပါဘူး မစူးရယ် သားသားကိုလဲ သိပ်ရဦးမယ်၊ ပုတီး လဲ စိပ်ရဦးမယ်’

‘အင် ပြောပြ’

‘တော်စမ်း စူးမာ သွား ခြေဆေးလက်ဆေးမျက်နှာသစ်၊ အိပ်ယာ ဝင်ခါနီး သွားတိုက်ဖို့လဲမမေ့နဲ့ မေမေမအားတာကိုဘာလို့ရှုပ် ချင်နေတာလဲ’

ဖေဖေက ခပ်တင်းတင်းလေးဝင်ပြောသည်။ စူးမာမျက်လုံးဝိုင်း ဝိုင်းလေးများတွင်မျက်ရည်စိမ့်ကနဲဝဲလာသည်။ မှုန်တေတေ မျက်နှာ

မစန္ဒာ

လေးကိုအောက်ဖက်ငုံထားပြီး မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေမိစဉ်တွင်
ကိုတူးဆီမှပင့်သက်ရှိကံသံလေးကိုပင် မသဲမကွဲကြားရလေသည်။ တချိန်
လုံး ငြိမ်နေသောကိုတူးသည် စူးမာ၏ပုခုံးကိုခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ပြီး
ညင်သာစွာပြောလေသည်။

‘စူးမာရာ လာဟာ ခြေထောက်ဆေးကြပါစို့ နက်ဖြန်ကျရင် ငါ
ပုံအသစ်တစ်ခုပြောပြပါ့မယ်’

ပန်းပွင့်ခရေ

သီတင်းကျွတ် ကန်တော့ချင်လို့ဈေးသွားကြတယ်ဆိုတာ ကောင်းတော့
ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိသင့်တယ်။ အထူး
သဖြင့် တာတီးလေးကိုပါခေါ်သွားပြီး လဲကြကွဲကြတာကတော့ သိပ်ဆိုးတာ
ပေါ့။ တကယ်လို့ ကားရှေ့မှာ မှောက်လဲကြတယ်တဲ့ သေ မကုန်ပေဘူး
လား’

ဖေဖေမျက်နှာသည်နီနေသောလည်း လေသံကို အေးအောင်ကြိုး
စားပြီးပြောလေသည်။ တာတီးလေးသည်မေမေပေါင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း
ဒူးကိုပွတ်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည်လည်း ယခုမှပင် ယောင်ပြီးဖူးလာ
လေသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေး ဖူးဖူးယောင်ကာထော်ထွက်နေသော
တာတီးလေးသည် ဂဠုန်ပေါက်စလေးနှင့်တူပြီး ရယ်စရာကောင်းနေလေ
သည်။ သို့သော်လည်း စူးမာ မရယ်ရဲ။ ရယ်လည်းမရယ်ချင်သေး။ အကြံ
အစည်လည်းအကုန်ပျက်။ ပိုက်ဆံများလည်း တစ်ဝက်နီးပါးပျောက်။ ထို့ပြင်
အဆူလည်းခံရသောအခါရယ်ချင်စိတ်မရှိတော့ချေ။

‘ကိုတူး’

ဖေဖေအသံကရုတ်တရက် မာလာသည်။ ဖေဖေရှေ့တွင် စူးမာ
ရော ကိုတူးပါ လက်ကလေးတွေပိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေကြရသည်။ စူးမာ
တို့ရှေ့တွင် ဖေဖေသည်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူ့
စိတ်ကိုသူငြိမ်အောင် ထိန်းနေဟန်ရှိသည်။ အိမ်ထဲတွင်အေးဆေးစွာ

မစန္ဒာ

ရှိလိမ့်မည်ဟုထင်သော သားသမီးသုံးဦးကိုမြို့လည်ခေါင်၌ အလဲလဲအကွဲကွဲ နှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖေဖေသည် အတော်လေး စိတ် လှုပ်ရှားသွားသည်ထင်သည်။

‘ဒီကိစ္စမှာ မင်းအကြီးဆုံး မင်း ခေါင်းဆောင်’

ကိုတူးသည် ဘာမှမပြောဘဲ မျက်လုံးလေးအောက်စိုက်ထားလေ သည်။ စူးမာသည် ကိုတူးကိုစွေကြည့်ရင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကိုတူးကို အခါပေးဦးပုညလုပ်သူမှာ စူးမာဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အသက်တစ်နှစ်ကြီးသော ကိုတူးသည် ထာဝစဉ်ခေါင်းတပ် ပြီး အဆူခံရလေ့ရှိသည်။

‘မင်းခေါင်းထဲမှာ ဉာဏ်ဆိုတာမှရှိရဲ့လား၊ ဘာလုပ်လိုက် လုပ် လိုက် တလွဲကြီးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့မှန်မှန်ကန်ကန် မတွေ့တတ်၊ မလုပ်တတ် ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်’

စူးမာ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ အကယ်၍သာ စူးမာတို့ သုံးဦး ကို ဖေဖေမြို့ထဲတွင်တွေ့သည်ဖြစ်စေဦး၊ ပစ္စည်းများကိုဝယ်ခြမ်းအပြီး ပြီးပြီး ရွှင်ရွှင်နှင့်ဆိုလျှင် ဖေဖေဒီလောက်စိတ်ဆိုးမည်မဟုတ်ဟု စူးမာ ထင်သည်။ ခုတော့ အလဲလဲ အပြိုပြိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပြဿနာကြီး ဖြစ်သွားလေ သည်။ စူးမာတို့တွင်လည်း ပုဒ်မတပ်၍မရသောအပြစ်များ တထိုင်တည်း တိုးသွားလေသည်။

‘လူကြီးတွေမသိအောင် အပြင်ကိုထွက်တာက တစ်ပြစ်၊ သားသား ကိုပါခေါ်သွားတာက တစ်ပြစ်၊ နောက်ပြီး လဲကြကွဲကြ ကံကောင်း လွန်းလို့ တွေ့တာ။ နို့မို့သာဆိုရင် ကားတိုက်လို့သေနေကြဦးတော့ ဘယ်သူ့ သား သမီးမှန်းတောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်လိုက်ရင်မဟုတ်တာချည်းပဲ တလွဲ ကြီးပဲ’

စူးမာ နားထောင်ရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ ဖေဖေတို့အနေနှင့်

ပန်းပွင့်ခရေ

မိဘနှစ်ပါးကို ကန်တော့ချင်လွန်းသဖြင့် ဒုက္ခခံပြီးသွားကြရသော စူးမာ တို့၏စေတနာကို လုံးဝသဘောမပေါက် နားလည်ဟန်မရှိချေ။ ငါးပိ ငါးချဉ်လိုကြပ်သိပ်နေသောကားပေါ်တွင် အီးနံ့ရှုရင်း မည်သူမျှ အပျော် လိုက်စီးမည်မဟုတ်ကြောင်းကို ဖေဖေသိစေချင်သည်။ ကားပေါ်မှလည်း မည်သူမျှလိမ့်ကျချင်ကြမည်မဟုတ်။ မူးစုပဲစုနှင့် တတိတိစုလာသော စုဘူးထဲမှ ပိုက်ဆံလေးများကိုလည်း မြို့လည်ခေါင်တွင်သွားပြီး ရွှေမိုး ငွေမိုး ရွာပစ်ချင်မည်မဟုတ်။ မတတ်နိုင်လွန်းသဖြင့် ဒုက္ခဖြစ်ရသည်။ ထိုဖြစ်သွား သောဒုက္ခအပြင် အပိုဆုအဖြစ် အဆူအပူခံရသည်။

‘ကြပ်ကြပ်သတိထားပြီး ကောင်းကောင်းနေပါ ကိုတူး ဟုတ်လား၊ စူးမာ ကြားလား၊’
‘ဟုတ်ကဲ့’

စူးမာသည် လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ ကိုတူးကမူ ခေါင်းကို လေးပင်စွာညိတ်ပြလေသည်။ ဖေဖေက သွားခွင့်ပြုလိုက်သော အခါနှစ်ဦးသားလေးကန်စွာ ထွက်လာကြရသည်။ စူးမာသည် ရစ်ဝဲနေ သော မျက်ရည်များပြန်ဝင်သွားစေရန် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေ မိသည်။ စူးမာငိုမိမည်ကိုစိုးရိမ်နေသည်။ ပြန်ကြုံနေသောပိုက်ဆံများကို လည်း နှမြောသည်။ မျက်နှာမရသည့်အပြင် အဆူပါခံရသည့် အတွက် ပိုပြီးဝမ်းနည်းသည်။ သို့ပါသော်လည်း ငိုမည်စိုးသောကြောင့် မနည်းကြီး တင်းထားမိသည်။

‘ကန်တော့ဖို့ ပစ္စည်းဝယ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ သိ လား၊ သက်သက်လွဲပြောတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ အလတ်နှစ်ကောင်က ခပ် ဆိုးဆိုးရယ်။ ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက်လိမ္မာဖူးလို့လဲ’

အခန်းထဲတွင်ကျန်ရစ်သောဖေဖေသည် မေမေ့ကိုလှမ်းပြောလိုက် သည်။ နားပါးသော စူးမာသည် ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်မိပြီး

မစန္ဒာ

ရင်ထဲတွင်နှင့်ကနဲဖြစ်သွားလေသည်။ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေသော မျက်
တောင်ရှည်များသည် ရပ်သွားပြီးငေးစိုက်စိုက်နှင့် ကိုတူးကိုကြည့်နေမိ သည်။
ထိုစဉ်တွင်မျက်ရည်ပူများသည် စူးမာ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင်အိုင်ထွန်းပြီး စီး
ကျလာကြလေသည်။

ကိုတူးသည် နာကျင်စွာအရိုက်ခံလိုက်ရသူကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ယိုင်
သွားသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကိုဖိလိုက်ရင်း စူးမာအား တွေ့ဝေစွာ ကြည့်
နေမိစဉ်တွင် သူ့မျက်လုံးများသည် မှုန်မှိုင်းရီဝေလာလေသည်။

‘စူးမာလေး မငိုနဲ့ မငိုပါနဲ့ဟာ’

ကိုတူးသည် စူးမာ၏ပခုံးကိုတင်းတင်းလေးဖက်လိုက်ကာ ညင်
သာစွာပြောလေသည်။ မရှိကံပဲနှင့်ငိုနေသော စူးမာ၏ပါးပြင်မှမျက်ရည်
များကိုသုတ်ပေးသော ကိုတူး၏လက်ချောင်းလေးများသည် အေးစက်
နေလေသည်။

စူးမာတို့နှစ်ဦးသား ထုံးစံအတိုင်းပင် မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်
သို့ရောက်လာလေသည်။ မန်ကျည်းပင်စည်ကြမ်းရှုရှုကိုကျောမှီထိုင်ရင်း
ငြိမ်သက်စွာ ငေးနေမိကြသည်။ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေနေသောမန်ကျည်းပွင့်
ဝါဝါလေးများသည် လေဝယ်လွင့်ဝဲနေလေသည်။ စူးမာသည် တဝဲဝဲ လွင့်
နေသော ပွင့်ဖတ်ဝါဝါလေးများကို ငေးကြည့်နေရင်း ဖေဖေအသံကို ထပ်
ကာ တလဲလဲကြားယောင်နေမိလေသည်။

‘ဖေဖေတို့ မေမေတို့တတွေ ဘယ်တော့များမှ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို
အထင်ကြီးလာမလဲ၊ အကောင်းထင်လာပါ့မလဲ မသိဘူးနော်’

အတန်ကြာသောအခါမှကိုတူးက တုန်ယင်သောအသံနှင့်ပြော
လေသည်။ စူးမာသည် ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာခါရမ်းလိုက်မိသည်။

‘မ သိ ပါ ဘူး ကို တူး ရယ်’

‘အဲဒီနေ့ကျရင်လေ ကောင်းကင်မှာ နေနှစ်စင်းထွက်လိမ့်မယ်’

ပန်းပွင့်ခရေ

‘အမလေး လုပ်ကြပါဦး ကိုတူး။ ကိုတူးလေး မေမေရေ ဖေဖေ
ရဲ့ လာကြပါဦး ကြည့်ပါဦး၊ အို ကိုတူး’

စူးမာ၏ နားထဲတွင် ယောက်ယက်ခတ်နေသော အသံများက
ဆင့်ကဲဝင်ရောက်လာလေသည်။ သို့သော်လည်း ဘာကိုမျှ အသေအချာ
မကြားရအောင် နားထဲတွင် ဆူဝေကာ စိစိညံနေသည်။ မျက်လုံးများက
ပြာဝေနေသော်လည်း ခွေခွေလေးလဲနေသော ကိုတူးကိုကား ကွက်ကွက်
လေး မြင်နေရလေသည်။ ကိုတူးသည် မြေပြင်ကျယ်ကို ပါးနှင့်အပ်၍ ငြိမ်
သက်စွာ လဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာလေးသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေသူလို
အေးချမ်းနေလေသည်။

ကိုတူး၏ မျက်တောင်ရှည်များသည် ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှား
လာကြသည်။ မျက်ခွံများကို လေးလံစွာပင့်တင်ရင်း တည့်တည့်ကြီး ငေး
ကြည့်နေသည်။ အသိဉာဏ်များကို စုစည်းနေဟန်ရှိသော်လည်း မျက်လုံးညို
လေးများက ရီဝေနေသည်။

‘သား ကိုတူး၊ သတိရပါလား’

ဖေဖေက ဆိုနှင့်သော အသံနှင့် မေးလိုက်သည်။ ဖေဖေအသံကြား
သောအခါ ကိုတူး၏ မျက်တောင်များ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရှားပြီး မျက်လုံးလေး
အရောင်တောက်လာလေသည်။

‘သား သားလေး။ သတိရပြီလား သားရေ မေမေလေ မေမေခေါ်
နေတာကြားတယ်မဟုတ်လား’

‘မေမေလား’

မစန္ဒာ

ကိုတူးက တိုးတိုးလေးမေးလိုက်သည်။ မေမေ့ကိုလှမ်းကြည့်သော မျက်လုံးလေးများသည် ကြည်လင်နေလေသည်။ ခုတင်ခြေရင်း တွင် တောင့်တောင့်လေးရပ်နေသော စူးမာသည်လည်း ရင်ထဲမှအလုံးကြီးကျသွားသလို သက်သာသွားလေသည်။ ကိုတူးသတိရလာပြီဖြစ်သဖြင့် မသေနိုင်တော့ဟု တထစ်ချယူဆပြီး အားတက်နေမိသည်။ သံခုတင်တိုင်လေးများကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကိုတူးကို မျက်တောင်မခတ်စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးပတ်တီးဖြူဖြူနှင့်ခေါင်းပါမကျန်မင်းသားခေါင်းပေါင်းလို ပတ်တီးပေါင်းထားရသော ကိုတူးကိုကြည့်ရင်း ယခုမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးကာ စချင် နောက်ချင်စိတ် ကလေးဝင်လာသည်။ ကိုတူး၏ နှာခေါင်းတွင်တပ်ထားသောပိုက်များ နှင့်ခေါင်းရင်းမှ အောက်စီဂျင်ဘူးကြီးတို့ကိုလည်း မျက်စိနှောက်လာသည်။

‘သားရယ် မေမေချစ်တဲ့သားလေး။ သားကို မေမေသိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ် ချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ မမုန်းပါဘူး။ သား ကိုတူး မေမေ့ကိုစိတ်နာနေတယ်ဆို အို’

‘ခင်ရယ် သားနေမကောင်းတုန်း ဘာမှသိပ်မပြောပါနဲ့ဦး။ ဒီမှာ ဖေဖေ့ကိုကြည့်စမ်းသား၊ ဖေဖေရော မေမေရော သားကိုသိပ်ပြီးချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခုထဲပဲစိတ်ထဲစွဲထားနော်။ သား စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေးနဲ့တော့ ဟုတ်လား’

ကိုတူးသည် သူ့အပေါ်မှဆီးပြီး အုပ်မိုးကာပြောနေသော ဖေဖေနှင့်မေမေ့ကိုမော်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များစိမ့်ဝဲလာသည်။ ဖေဖေရိုက်စဉ်ကပင် ရုတ်ချည်းမငိုသော ကိုတူး၏ မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှမျက်ရည်များ သည် စိမ့်ပြီး စီးကျလာလေသည်။ သို့သော်လည်း နှုတ်ခမ်းလေးတုန်ရီ ကာ မျက်နှာလေးကပြုံးနေသည်။ ကိုတူးသည် ငိုရင်း ပြုံးနေလေသည်။

ထိုစဉ်တွင် ဖေဖေနားသို့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးက ကပ်လာပြီး

ပန်းပွင့်ခရေ

တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ဖေဖုမျက်နှာ ကွက်ကနဲပျက်သွားပြီး အခန်း
အပြင်ဖက်သို့ထွက်သွားလေသည်။ ဖေဖေနှင့်အတူ အင်္ကျီရှည်ဖြူဖြူကြီး
များဝတ်ထားသောဆရာဝန်ကြီးများသည် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ဓာတ်မှန်
ချပ်များကိုကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

‘စူးမာရော’

ကိုတူးက တိုးတိုးလေးမေးသည်။ စူးမာသည် ကုတင်ခြေရင်းမှ
နေပြီး ကုတင်ဘေးသို့အပြေးလေးကွေ့ပြီးလျှောက်သွားသည်။ ကိုတူး၏
လက်ချောင်းလေးများကို တင်းတင်း ဆုပ်လိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက်မို့
စူးမာလန့်သွားသည်။ ကိုတူး၏လက်ချောင်းလေးများသည် ရေခဲတမျှ
အေးစက်နေလေသည်။

‘စူးမာ’

‘စူးမာရှိတယ် ကိုတူး’

‘မေမေက ငါ့ကိုချစ်တယ်တဲ့’

‘အင်း’

‘ဖေဖေကလဲ ငါ့ကိုချစ်တယ်တဲ့’

‘အင်း’

‘ဖေဖေရော မေမေရော ငါ့ကိုချစ်တယ်တဲ့’

‘ချစ်ပါတယ်သားရယ် သိပ်ချစ်ပါတယ်’

မေမေသည် ကိုတူး၏ပါးပြင်ကို ဖွဖလေးရှိက်နမ်းကာ အားမလို
အားမရပြောလေသည်။ ကိုတူး၏ မျက်နှာလေးသည်ပြုံးသည်ထက် ပြုံး
လာလေသည်။ သို့သော် အပြေးလေးက အရောင်မတောက်ပဲ ဖြူလျော်နေ
သည်။ ကိုတူး မျက်နှာလေးက ဖြူလျော်ကာ သွေးဆုတ်နေသောကြောင့်
ထင်သည်။

ထိုစဉ် ကိုကိုအောင်သည် အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာသည်။ အိပ်

မစန္ဒာ

ရာပေါ်မှကိုတူးကိုကြည့်ပြီးမျက်နှာညိုသွားလေသည်။

‘ခေါင်းထိသွားတယ် သိပ်စိတ်မချရဘူး’

မမကြီးက ခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကိုကိုအောင်သည် ကိုတူးကိုငိုကြည့်နေပြီးမှ ဘာဘသွင်တစ်ယောက် အဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်လည်သတိရကာ စိတ်ကောင်းဝင်လာကြောင်းပြောသည်။ ဘာဘသွင် အကြောင်းကြားသောအခါ ကိုတူးသည်လည်းဝမ်းသာသွားပုံ ရလေသည်။

‘စူးမာရေ’

‘အင်း’

‘ငါနေကောင်းမှ လင့်စင်ဆောက်မယ်နော်၊ ဘာဘသွင်ကိုလဲ ကူ ဆောက်ခိုင်းတာပေါ့’

‘ဒန်းလေးပါ ဆင်ပေးပါလား ကိုတူးရာ’

‘အေး’

‘ကိုတူး သားလေး စကားသိပ်မပြောနဲ့နော်၊ မောနေမယ်’

မေမေသည် ကိုတူး၏လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ကာ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ပြောသည်။ မေမေဆံပင်မှအုန်းဆီနဲ့ မွှေးပျံ့ပျံ့ကိုရှုရှိုက်ရင်း ကိုတူးသည် ကြည့်နူးစွာပြုံးနေသည်။ စိတ်ကူးကမ္ဘာထဲတွင် သူ စိတ်စွဲလန်းလှသော လင့်စင်အိမ်ကလေးကို အပြီးဆောက်နေလေသည်။ စိတ်ကူးထဲတွင် ပျဉ်ပြားများကိုလွှာနှင့်တိုက်၊ တူနှင့်ရိုက်နေသောကြောင့်ပေလားတော့ မသိ။ ကိုတူးသည် နွမ်းဟိုက်ဟိုက်ဖြစ်လာလေသည်။ မောလာလေသည်။

‘စူးမာ’

ကိုတူးက လေသံသဲ့သဲ့လေးနှင့်ခေါ်သည်။ စူးမာသည် ကိုတူး ၏လက်ဖျားအေးအေးလေးများကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်းထူးလိုက်သည်။

‘နင် ဘယ် ထွက် သွား တာ လဲ’

‘ဘယ်မှမသွားပါဘူး ကိုတူးရဲ့ စူးမာ ရှိပါတယ်’

ပန်းပွင့်ခရေ

‘နင့်ကို ငါမတွေ့ဘူး’

ကိုတူးသည် မျက်လုံးကိုခေတ္တမျှမှိတ်ထားပြီး အသက်ကိုမျှင်းရှုနေသည်။ ကိုတူး၏မျက်နှာလေးကို တရှိုက်မက်မက်စိုက်ကြည့်နေသော မေမေသည် အသက်မှရှုရဲ့လားဟု စူးမာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ကိုတူး ၏နဖူးကို ဖွဖလေးစမ်းနေသောလက်ချောင်းလေးများမှအပ မေမေ တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ရုပ်လေးလို ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ကိုတူးသည် အတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ မျက်တောင်ရှည်များကိုပင့်ကာ မေမေကိုစိုက် ကြည့်လေသည်။ ရီဝေဝေမျက်လုံးလေးများနှင့် အားနည်းစွာစိုက်ကြည့်ရင်း ကိုတူး၏နှုတ်ခမ်းလေးများက ကြည်နူးစွာပြုံးနေလေသည်။

‘မေ မေ’

‘သား မေမေရှိတယ်’

‘မှောင်လှပြီ မီးဖွင့်တော့လေ’

စူးမာသည် ကိုတူးကိုကြည့်ရင်း ဟက်ကနဲရယ်လိုက်မိလေသည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် နေမင်းကြီးထိန်ထိန်သာနေသည်ကို မှောင်လှပြီဟု ကြောင်တက်တက်ပြောသော ကိုတူးကို ပြုံးကျဲကျဲနှင့် ကြည့်နေမိလေသည်။ သို့ပါသော်လည်း မေမေမျက်နှာသည် ရုတ်ချည်း ဖြူလျော်ပြီး သွေးဆုတ်သွားသည်။ မမကြီးကလည်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်လေသည်။

‘စူးမာ ပြန်တော့’

ထိုစဉ်တွင် စူးမာ၏ပခုံးကို ဖေဖေသိုင်းဖက်ကာ ဆွဲခေါ်လိုက်လေသည်။ စူးမာသည် ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါလာရင်း ဆင်ခြေတက်နေမိသည်။

‘ကိုတူးက စူးမာကိုခေါ်နေတယ် ဖေဖေ၊ စူးမာ နေချင်သေး တယ်’
‘ပြန်ပါတော့ သမီးရယ်’

မစန္ဒာ

ဖေဖေအသံသည် ကြေကွဲမှုရောယှက်ကာ တုန်ယင်နေသည်။
စူးမာသည် ကိုဘိုးထွေး၏ နောက်သို့ မကျေမနပ်နှင့်ပါလာလေသည်။
အားလုံးကနေရစ်ပြီး စူးမာတစ်ဦးတည်းပြန်လွှတ်လိုက်သည်ကို လုံးဝ မကျေ
နပ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး စုနေသည်။

ကားက အိမ်နှင့်နီးလာသောအခါမှ စူးမာသည် တာတီးလေးကို
အမှတ်ရလာတော့သည်။ အိမ်ရှိ လူကုန်ဆေးရုံသို့ ရောက်နေသဖြင့် တာတီး
လေးတစ်ဦးတည်း ဒေါ်ကြီးသက်ကို အဖော်ပြုရင်းနေခဲ့ရရှာသည်။ သူ့ခမျာ
ခွေလဲနေသောကိုတူးဆီသို့ အတင်းပြေးဆင်းလာသေး သည်။ ကိုဘိုးထွေးက
လမ်းခုလပ်မှဖမ်းခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တင်သွား၍ ငိုမဲ့မဲ့နှင့်ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်လာသော စူးမာကို တာတီးလေးသည်
လှေကားထိပ်မှဆီးကြိုနေလေသည်။

‘မမစူး၊ တိုသိုတူးရော’
‘ဆေးရုံမှာ’
‘အနာသွေက တိတ်နာနေလား ဟင်’
‘မနာပါဘူး၊ ပျောက်မှာပါ’

စူးမာသည် တာတီးလေးကိုဖက်ကာ အခန်းထဲသို့ခေါ်လာခဲ့
သည်။ နံနက်စာ မစားရသေးသော်လည်း လုံးဝစားချင်စိတ်မရှိချေ။ စားပွဲ
ပေါ်ရှိ ရေတခေါင်းထဲမှရေကိုသာ ဘဝကြီးသောက်ချလိုက်မိသည်။ ထို
နောက် စိတ်မောလူမောနှင့် အိပ်ယာပေါ်သို့လှဲချလိုက်သည်။

‘တား ခုနက ပျင်းလိုက်တာ’
‘အင်း’
‘တိုသိုသူ့ကို တားလဲ ကြည့်ချင်တာပေါ့’
‘အင်း’
‘တိုသိုသူ့ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ’

‘အင်း’

စူးမာသည် မွေကနဲအိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လုံးဝ နေကောင်းနေပြီဖြစ်သော ကိုတူးနှင့်လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေလေ သည်။ စူးမာအား ကိုတူးက မိလုမိခင်၊ လက်တံရှည်နှင့်ဖြန်းကနဲရိုက် တော့မည်ပြုစဉ်တွင် ရင်ထဲ၌လှုပ်ကနဲဖြစ်ပြီး လန့်နိုးလာသည်။ အပြင် တွင် တကယ်ပင်ပြေးလွှားကစားနေရသလို စူးမာသည် မောဟိုက်ဟိုက် ကလေး ဖြစ်နေသည်။ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ပဲ သူ့ဘေးတွင်ငုတ်တုတ်လေးထိုင် နေသော တာတီးလေးကိုငေးကြည့်နေမိလေသည်။ တာတီး လေးသည် စူးမာကိုကျောပေးရင်း အရုပ်ကားချပ်လေးများကိုဆက်နေသည်။

ကားချပ်ထဲမှ ဖြူနီဝါပြာ ပန်းကလေးများသည်လည်း ပွင့်နေဆဲ၊ ခွေးကလေးနှင့်ကောင်မလေးတို့သည်လည်း ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြ ဆဲ ဖြစ်လေသည်။ တဖြည်းဖြည်းရပ်လုံးပေါ်လာသော အရုပ်ကားလေး ကိုစူးမာသည် တွေ့တွေ့ဝေဝေလေးငေးကြည့်ရင်း အိတ်ထဲမှအရုပ်ကား ပိုင်းလေးကိုစမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကိုတူးကို ကောင်မလေးခေါင်း တစ်ခြမ်းမပဲ့တော့သည့်အကြောင်း မပြောခဲ့ရ၍ စူးမာ စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားသည်။ နက်ဖြန်ကျလျှင် ပြောဖြစ်အောင်ပြောရမည်ဟုတွေးရင်း ကွက် လပ်ဖြစ်နေသောနေရာလေးကို ဖြည့်လိုက်သည်။

‘ဟော လှတွားပီ တိတ်လှတွားပီ’

တာတီးလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါးလေးတီးကာ အော်ဟစ်နေ လေသည်။ စူးမာသည်ပြည့်စုံသွားသော အရုပ်ကားလေးကိုကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်တွင် လေးကန်သောခြေသံလေးကိုကြားရသည်။ မေမေ ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်ကပြန်ရောက်လာသည်မသိရ။ တံခါးဝတွင်ရပ် ပြီး စူးမာတို့အား ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်။ မေမေ့နောက်ကွယ်တွင် ရပ်နေ

မစန္ဒာ

သော ဖေဖေသည်လည်း ရုတ်ချည်းပင်အိုစာသွားဟန်ရှိလေ သည်။

‘တိုသိုသူ့ရော မေမေ’

တာတီးလေးက မေးသောအခါ မေမေသည် ဆတ်ကနဲတုန်ရို သွားလေသည်။ တံခါးဘောင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း သတိလစ် သွား သူလိုပြူးကြောင်ကြောင်လေး ပြန်ကြည့်နေသည်။ မေမေ့ မျက်နှာသည် ဖြူလျော်ပြီး မေမေ့မျက်လုံးများသည် ရီဝေနေလေသည်။

စူးမာသည် အရုပ်ကားချပ်ကလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေရင်း နောက်တစ်နေ့ ကိုတူးဆီသွားသောအခါ ပြောရမည့်အကြောင်းများကို စဉ်း စားနေမိသည်။ ဘာဘွင်နှင့်သွားတွေ့ပြီး သူ့သတင်းကို ကိုတူးဆီသို့ပို့ရ မည်။ ဒေါ်ကြီးသက် မျက်ရည်ကျကြောင်းလည်းပြောရမည်။ အရေးကြီးဆုံး ကား အရုပ်ကားလေးတွင် ကွက်လပ်မရှိတော့သည့် အကြောင်း၊ ထိုသို့ သာဆိုလျှင် ကိုတူးကလည်း ပြန်ပြောမည်ဖြစ်သည်။ မေမေတို့၏ မေတ္တာ ကို သိရှိပြီဖြစ်၍ သူ့ရင်ထဲတွင်လည်း ကွက်လပ်ကြီး မရှိတော့သည့် အကြောင်းကို စူးမာတစ်ဦးတည်းသာကြားအောင် တိုးတိုး လေးပြောလိမ့်မည် ထင်သည်။

‘တိုသိုသူ့ အိပ်ပျော်နေလား မေမေ’

တာတီးလေးက ထပ်ဆင့် မေးလိုက်ချိန်တွင် မမကြီး၏ အခန်းမှ ကြိတ်ပြီးရှိန်နေသောရိုက်သံလေးက လွင့်ထွက်လာလေသည်။ ဖေဖေသည် မေမေ့ပန်းကိုတင်းတင်းကြီးဖက်လိုက်ရင်း ကြေကြေကွဲကွဲပြော လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ သားရဲ့ ကိုကိုတူး အိပ်ပျော်နေလေရဲ့၊ အိပ်မောကျနေလေရဲ့’

မစန္ဒာ

ပန်းပွင့်ခရေ